

Yaffa Shabat

Paper-message - paper massaged

The paper can take it all, goes the Hebrew idiom. Inspired by Yaffa Shabat's corpus, we'd like to suggest that the paper can take it all and also have fun while at it; and once ready, the ensuing product is delightful too.

Shabat sculpts and moulds papier-mâché figures, French for "chewed paper". It is a design material made of paper pulp, glue and limestone powder. The technique can be traced back to the 15th century, when it served to make boxes, ornaments and furniture parts. In the 17th century, they started using it to make ritual artefacts, masks and dolls, while from the 20th century to date, artists have been using it as their main sculpting material, even in monumental sculptures, such as Niki de Saint Phalle's works.

Shabat, who discovered the secret of creation - sculpture and its inner healing, reassuring, empowering force, presents a corpus of sculpture works, where we meet opulent, somewhat awkward, deformed feminine figures, which nevertheless exude grace and humour. With their unique expression, they radiate with glee and vibrancy. Shabat does not reference the so-called ideal Barbie woman, and produces instead a statement that subverts objectification processes. She works and creates in light of her own aesthetic value system, which serves her to shape and create the feminine sculptures and her figures in general.

Shabat combines aesthetic, decorative values with anti-anatomical situations, unique fashion and references to comics and cartoon figures. She lurches from caricature to realistic, while the caricature tells another thing about reality.

Referring to aesthetics and beauty, Kant argues that artistic beauty is a beautiful representation of a thing. In other words, the artist's unique talent is their ability beautifully to represent the thing. We can accordingly say that Shabat's works are a beautiful representation of a thing. Shabat's chosen figure itself does not necessarily meet the conventional beauty criteria of fashion magazines or beauty pageants. Her representation, with her chosen moulding, colour work, expression and other practices, make the thing beautiful. And so her work, her creation, becomes beautiful.

You could say Shabat's figures reference those made by famous artist Fernando Botero, who painted fat people. Botero, on his part, argues he was not painting fat people, but rather using the transformation and deformation to turn realia into art. The same could be largely said of the works created by Shabat, who too turns realia into art.

Her opulent women beam with grace, humour, doll-like qualities, naivety and eternal youth. The seemingly deformed body actually conveys values of ancient cultures in primeval times, like health, abundance, joie de vivre and benevolent temperament. Shabat defies western culture's fat or thin woman image, while turning her gaze back to that primal, most ancient sculpture of Venus of Willendorf, the prehistoric figurine that rather than a realistic portrait, was meant as a fertility-associated idealisation of the feminine body, suggesting confidence and success.

dr. Nurit Cederbuim

יפה שבת

לעשות מנייר - לעסות נייר

שגורה האמירה 'הנייר סובל הכל', ואנו נאמר בהשראת יצירתה של יפה שבת. שיייתכן שבעת שהוא מוכן לסבול הכל הוא גם נהנה, ובעת שהתוצר מוכן הוא גם מסב הנאה.

שבת מפסלת ומעצבת דמויות בטכניקת 'פאפייה מאשה' (papier mache) אשר המשמעות המילולית שלו היא 'נייר לעוס'. זהו חומר עיצוב העשוי בלילה של עיסת נייר דבק ואבקת גיר. טכניקה זו מוכרת החל מהמאה החמש עשרה כאשר שימשה לעיצוב קופסאות, חפצי חן, חלקי ריהוט. במאה השבע עשרה החלו לעצב ממנו חפצי פולחן, מסכות ובובות, ובמהלך המאה העשרים ובימינו אמנים מסוימים משתמשים בו כחומר יצירה עיקרי לפיסול, ואפילו פיסול מונומנטלי כמו עבודותיה של ניקי דה סנט פאל.

שבת, אשר גילתה את סוד היצירה, הפיסול, ואת הממד המרפא מנחם ומעצים הטמון בו, מגישה גוף עבודות פיסול שבהם אנו פוגשים דמויות נשיות שופעות, מגושמות משהו, מעוותות משהו ויחד עם זאת מלאות חן, והומור. בעלות הבעת פנים מיוחדת, ואלה משדרות עליזות וצבעוניות. שבת אינה קורצת לדמות האישה 'הברבית' האידיאלית לכאורה, ומייצרת אמירה חתרנית לתהליכי חיפצון. עובדת ויוצרת על פי מערכת ערכים אסתטיים משלה וזו משרתת אותה בעיצוב ובכתיבת פסלי הנשים והדמויות בכלל.

שבת משלבת בין ערכים אסתטיים דקורטיביים, מצבים אנטי אנטומיים, אופנה ייחודית, קריצה לקומיקס. לדמויות מתוך סרטים מצוירים, ונעה בין קריקטורה למציאות, כאשר הקריקטורה מספרת עוד משהו על המציאות.

עמנואל קנט בדברו על אסתטיקה ויופי טוען שיופי אמנותי הוא ייצוג

יפה של דבר. כלומר, כשרונו המיוחד של האמן הוא היכולת שלו לייצג באופן יפה את הדבר. לפי זה נוכל לומר שעבודותיה של שבת הינן ייצוג יפה של דבר. הדמות עצמה אותה בוחרת שבת להציג אינה יפה דווקא במושגים של יופי המקובל במאגזין אופנה, או בתחרויות יופי. הייצוג שלה, בעזרת אופני העיצוב בהם היא בוחרת, עבודת הצבע, המבע וכל שאר הפרקטיקות בהן היא משתמשת, הופך את הדבר ליפה. כך הופכת יצירתה להיות יפה.

דמויותיה של שבת מתכתבות באופן כלשהו עם דמויותיו של הצייר הנודע פרננדו בוטרו, אשר צייר אנשים שמנים. בוטרו לכשעצמו טען שאינו מצייר אנשים שמנים, אלא משתמש בשינוי הצורה, בטרנספורמציה ובדפורמציה כדי להפוך את הריאליה לאמנות. נראה שבמידה רבה ניתן לומר זאת גם על עבודותיה של שבת, אשר הופכת גם היא את הריאליה לאמנות.

נשותיה עבות הבשר, משדרות חן, הומור, חיוניות, בובתיות, תמימות ונעורי נצח. הגוף המעוות לכאורה משדר דווקא ערכים של תרבותיות מסורתיות בתקופות קדומות כמו בריאות, שפע, שמחת חיים ומזג נוח. שבת קוראת תיגר לדימוי האשה השמנה או הרזה בתרבות המערבית, ומחזירה את המבט לאותו פסל ראשוני ועתיק ביותר של ונוס מווילנדורף אותה צלמית פרהיסטורית אשר לא נועדה להיות פורטרט ריאליסטי אלא אידיאליזציה של הגוף הנשי בהתייחס לפוריות והמרמז על בטחון והצלחה.

ד"ר נורית צדרבוים

מידעון

